

de orde zijn, heeft de Raad geoordeeld afgevaardigden of vertegenwoordigers uit te noodigen uit heel de zendingswereld; met hen wil hij dan deze problemen bespreken. Maar het blijft toch een vergadering van den Raad. En daarom werd ook de naam van „meeting“ gekozen.

In Engelsche en Amerikaansche ooren moge deze naam duidelijk klinken, wij denken bij een meeting toch in den regel aan iets anders dan aan een vergadering, waar wetenschappelijk werk moet worden geleverd door mannen, uit alle landen bijeengekomen. Wij voelen dan ook het verschil niet tusschen de „meeting“ te Jeruzalem en eenig andere conferentie, en daarom blijven wij dien laatste naam behouden.

Van veel belang is dit punt echter niet.

Meer trekt ons het feit, dat men Jeruzalem als vergaderplaats uitkoos.

Bit nu wijst duidelijk op de veranderde situatie van den Zendingarbeid. De Inlandsche kerken beginnen mee te spreken; de zending kerk komt steeds meer op de tweede plaats.

Kwam men nu in Europa of Amerika bijeen, dan zou het den schijn kunnen hebben, dat de zending zich boven de Inlandsche Christenen bleef plaatsen; en vergaderde men b.v. in Bombay, dan zou de schijn zijn, dat de zending was teruggeweken. Daarom schrijft het „Ned. Zendingblad“ terecht: „Het zwaartepunt zal niet meer vallen op het Westen, vanwaar de zendingsbeweging is uitgegaan. Het wordt ook niet naar het Oosten verlegd. Maar Oosten en Westen ontmoeten elkander in Jeruzalem, het middelpunt der wereldgeschiedenis, vanwaar de machtige actie, die wij Christendom noemen, is uitgegaan. Het wil zeggen, dat het Evangelie niet Oosters en niet Westers van aard is, maar dat het is universeel. Het is de blijde boodschap Gods aan de geheele wereld, aan alle volken zonder onderscheid“.

De keuze is dus wel een gelukkige.

Te Jeruzalem komen de zendingsmensen van Oosten en Westen, van Noorden en Zuiden samen als gelijkberechtigden. En tevens leeren wij eruit, dat het met de „overheersching en aanmatiging“ van het Westen voor altijd gedaan is.

Er is een gansch nieuwe orde van zaken gekomen, ook in de zendingsbeweging.

Jeruzalem!

Het is een ontroerende gedachte, dat de Int. Zendingraad aldaar zijn gasten zal ontvangen, en met hen confereren. Teneer, omdat men samenkomt in den Paaschtijd, waarin de herdenking van het lijden en sterven, en ook van de opstanding en overwinning van Jezus Christus valt. Besloten is dan ook, dat de Goede Vrijdag en de Paaschmorgen op den Olijfberg zullen worden gevierd. En plaats en tijd der vergadering zijn van gewicht.

Toch is dit de hoofdzak niet.

Het komt er op aan, welke onderwerpen aan de orde zijn gesteld.

Genoemde redacteur van de Int. Rev. of missions wijdt er in den breede over uit. Daar het ons voornemen is later op de conferentie terug te komen, doen wij hier en daar maar een greep.

Voorop gaat de vraag naar de verhouding van het Christendom tot de andere godsdiensten. Dit is een fundamentele kwestie. Het valt toch niet te ontkennen, dat met name in de Amerikaansche zending, en daar niet alleen, het onderscheid tusschen de Christelijke en de andere godsdiensten meer als gradueel dan als principieel wordt gezien. Dit komt dan neer op een loochening van de absoluteitheid van het Christendom en het geheel eenig karakter der bijzondere openbaring in de Schrift. Met belangstelling zien wij naar de uitspraak der Jeruzalemsche vergadering uit.

Natuurlijk komt meer dan deze beginselkwestie ter sprake. Ook zullen de aanrakingspunten met Islam, Boeddhisme enz. worden onderzocht en aangewezen.

De wijze waarop de boodschap des heils moet worden gebracht, hoort hierbij. Dit gaat niet alleen over de school en den leeraar, maar ook, en niet minder, over het gezin en de prediking. Geheel de opvoeding is onder dit punt samengebracht, evenals de methode van evangeliseren. Van hoeveel belang dit punt is, blijkt o.a. uit het Oct. nummer van de Int. Rev. of miss., waarin een breed artikel aan de veranderingen op onderwijsgebied is gewijd. Ook op dit terrein is het getij verlopen, en moeten dus de bakens worden verzet.

Een volgend onderwerp is de betrekking tusschen de kerken in het moederland en de kerken op het zendingveld. Hoe moet de zending staan tegenover het groeiend nationaliteitsbesef? Op welke wijze kan de eenheid tusschen de moederkerk en de Inlandsche kerk worden gehandhaafd?

Deze en vele andere vragen doen zich hier voor.

Het meest ernstige probleem is tegenwoordig voorzeker het rassenvraagstuk. De conferentie zal zich ook hiermee moeten bezighouden. Het blanke ras moet zich steeds meer bewust worden, dat het met zijn prioriteit gedaan is. Van de 200 deelnemers der conferentie zullen dan ook minstens twee derde afgevaardigden der Inlandsche kerken zijn!

Al kunnen het niet in den engeren zin van het woord zendingsvraagstukken worden genoemd, toch zal de conferentie ook handelen over de toe-

nemende industrie en wat daarmee samenhangt, in het nabije Oosten, in Azië en in Afrika.

De medische dienst is natuurlijk niet vergeten, al treedt deze ditmaal wat op den achtergrond.

Aan alle onderwerpen ligt ten grondslag de vraag van internationale samenwerking. Het gescheiden optrekken in de zendingsactie mag allerminst leiden tot tegenstelling en strijd; samenwerking, eenheid zelfs, wordt als beslist noodzakelijk gevoeld.

Al deze onderwerpen, het behoeft wel niet te worden gezegd, raken buitengewoon gewichtige zaken aan. Onder den zegen Gods kan de conferentie van Jeruzalem ons verder brengen. Het doet ons veel genoegen, dat ook onze Gereformeerde zending vertegenwoordigd zal zijn door dr. H. A. van Andel van Solo.

J. D. W.

N.B. Bovenstaand artikel wachtte reeds meerdere weken op plaatsing wegens plaatsgebrek.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN.

Twee Amerikaansche Predikanten, Oss J. Post en F. Fortuin overleden.

Binnen tien dagen tijds verloor de Christian Reformed Church in Noord-Amerika twee gewaardeerde dienaren des Woords. Op 17 Januari kwam Ds J. Post plotseling om het leven. Den weg overstekend om van het gesticht voor krankzinnigen te Cutlerville, zuid van Grand Rapids, Michigan, waarvan Z.Eerw. geestelijk verzorger was, naar huis te gaan, kwam hij in aanraking met een voorbijsnorrende auto. Hij werd tegen den grond geworpen, zijn schedel brak, en binnen enkele oogenblikken was hij een lijk. Ds Post was te Wirdum, gemeente Loppersum, Groningen, geboren, in 1850. Zijne ouders behoorden tot de Chr. Geref. Kerk te Garrelsweer. In 1867 kwam hij naar Amerika. Van kindsbeen af vreesde hij den Heere en begeerde om als predikant te dienen. Doch aangeboren schuchterheid hield hem terug totdat de dood zijner jeugdige gade hem een wenk toescheen om opleiding voor het ambt te zoeken. Hij gradueerde in 1881 van de Theologische School te Grand Rapids en diende verschillende kerken tot het jaar 1920 toen hij geestelijk verzorger werd der bovengenoemde inrichting. Hij diende haar met de ernstige toewijding die geheel zijn ambtelijk leven kenmerkte. Nimmer trachtte hij zichzelf op den voorgrond te dringen. Zoals Prof. Berkhof ter begrafenis getuigde, Ds Post wandelde met God, als Enoch welker — en God nam hem weg, plotseling en gansch onverwacht, midden uit arbeid en gezin. Reeds had hij zijne predikaties voor den volgende Zondag in gereedheid gebracht. Het was de wensch zijns harten in 't harnas te sterven. Die wensch is vervuld geworden. Een waardig arbeider in God's Wijngaard ging in Z.Eerw. heen.

Ds Post wordt overleefd door zijne tweede gade met welke hij in 1881 in het huwelijk trad, en door vier kinderen, waarvan één gehuwd is met Ds M. M. Schans van Redlands, California. Mevrouw Post is de oudste dochter van wijlen Ds R. T. Kuiper, die vele jaren de Chr. Geref. Kerk te Wildervank diende.

Na een lang en bang zenuwlijden ontviel aan de bovengenoemde Kerk een tweeden waardigen dienaar des Woords, veel beter dan Ds Post bekend aan onze broeders en zusters in Nederland. Ds Foppe Fortuin, op 7 Januari overleden. Vooral zij, die medeleefden en streefden in de werfing der Doleantie van ruim veertig jaren geleden zullen zich zijner herinneren met waardeering. Br Fortuin was een Fries. Heeg was zijn geboorteplaats. Op 10 Sept. 1853 werd hij aldaar geboren uit Godvruchtige ouders. Reeds op twaalfjarige leeftijd, toen zware krankheid hem tot de poorten des doods had gebracht, gaf hij zijn hart aan den Heiland en was in staat om van Hem te getuigen op zulke wijze, dat men hem den naam gaf van „het wonderkind van Heeg“. Men sprak van een „verruking van Zinnen“ die hem ten deel viel destijds. Reeds vroeg merkte men, dat de Heere den jongen Heegenaar met schoone talenten had begiftigd. Hij werd aangemoedigd om opleiding tot het ambt te zoeken en den weg werd hem ontsloten. Hij studeerde eerst te Woudsend, op een kostschool, later aan het gymnasium te Zetten en ten slotte aan de Universiteit te Utrecht, waarvan hij „magna cum laude“ gradueerde als candidaat in de godgeleerdheid. De Hervormde Kerk van Bruinisse beriep hem in den jare 1878. Reeds stond hij bekend als beslist orthodox. Zeeland's provinciaal kerkbestuur voor 't welk hij proponentsexamen moest afleggen was overwegend vrijzinnig in die dagen. Men maakte het den jongen candidaat zeer moeilijk, bijna ondragelijk; toch moest men hem billijker wijze toelaten tot de bediening des Woords en der Sacramenten. Op 21 Juli 1878 werd hij bevestigd. Drie jaren diende Ds Fortuin zijn eerste gemeente, in het hooge noordoosten der provincie Zeeland. Meer dan eenmaal protesteerde hij tegen ongereformeerde dingen in het kerkverband getolereerd, en weigerde de classicale vergaderingen bij te wonen als onwetig en ongereformeerd. Niet ongezegd was de arbeid onder de Zeeuwen. Toen gebeurde het ongewone. Een profeet is gewoonlijk niet geberd in zijn eigen vaderstad. Doch — Heeg beriep Ds Fortuin en

genoot zijn dienst drie jaren lang. Toen geschiedde een ander ongewoon iets. De Hervormde Kerk te Barendrecht had sedert een eeuw niets anders gehoord dan prediking die afweek van de oude Gereformeerde waarheid. De predikant die haar het laatste diende was beslist modern. Doch de kern der gemeente was Gereformeerd, hoewel het moderne element lang de lakens had uitgedoeld. Door middel van het Kiescollege waarin de orthodoxen de meerderheid hadden gekregen, werd Ds Fortuin beroepen. Welke beroering onder de vrijzinnigen te Barendrecht! Welk een smeden van allerlei plannen om den leeraar te weerhouden van aan-neming van het beroep. Ook werden allerlei dingen beraamd om hem den voet dwars te zetten indien hij den durf had om te komen.

En de Friesche predikant kwam om te arbeiden onder de Zuid-Hollandsche Hervormden. Dat ver-wekte eerst heel was scènes. Daar kon men zeker wel haast een boek over schrijven. Doch de Heere gehoorde zijn zegen. Meer dan één tegenstander werd in het hart gegrepen en veranderd van een razenden Saulus tot een getuigenden Paulus.

Toen kwam de Doleantie. Ds Fortuin, met verreweg het grootste deel der Barendrechtse kerk, wierp het synodale juk af. Midden in het volle rijpe leven staande en in het beste deel van den mannelijken leeftijd, trad de Barendrechtse predikant op in verschillende plaatsen en hielp om andere kerken tot reformatie te brengen. Dat was een tijd van strijden, ook soms van lijden, en reeds toen maakte zenuwkrankheid een jaar van rust noodzakelijk. Geen wonder, soms trachtte men het op zijn leven toe te leggen. Doch — welk een opgewektheid in die dagen. Welk een overgegevenheid voor den naam en de zaak des Heeren!

Te Barendrecht verreezen kerk en pastorie. Ook eene flinke Christelijke school werd geopend. Geen wonder. Steeds ijverde Ds Fortuin zeer voor de „School met den Bijbel“. Anderen kunnen er beter over schrijven dan hij, die dit artikel samen-stelt, doch hij weet, dat de Heere groote dingen deed te Barendrecht en omgeving, in die dagen, ook door Ds Fortuin. O.a. was hij een der oprichters van de A.-R. Kiesvereniging „Bijbel en Oranje“, die onlangs haar veertigjarige bestaan op feestelijke wijze herdacht. In 1891 verwisselde hij Barendrecht, waar de vrijgemaakte kerk destijds 400 gezinnen telde, voor Hilversum, waar de Gereformeerde kudde worstelde om 't bestaan. Doch ook hier kwam bemoeigende verandering, als zegen op den arbeid des horders. Met de pen zoowel als met den mond was Hilversum's leeraar bezig dag en nacht, op politiek zoowel als op godsdienstig gebied. En niet zonder bemoeigende resultaten.

Toen kwam een roepstem uit de Nieuwe Wereld, en Ds Fortuin nam het beroep aan der Tweede Chr. Ref. Church te Kalamazoo, in den staat Michigan. In zijn intreepredikatie over Gal. 6:14 op 3 Maart 1898 uitgesproken, deelde Ds Fortuin mede, dat hij nooit gedacht had dat zijn Zender hem roepen zou om zijne kerk in dit vreemde land te dienen. „Ik voelde mij door zóó hechte banden van allerlei aard aan het onvergetelijke Vaderland verbonden, dat tot vóór korten tijd reeds de gedachte, om het te verlaten, mij het hart ontroerde. Ik kende dan ook geen begeerlijker taak dan om mijn leven lang mijne gaven en krachten te besteden voor den opbouw der kerk onzes Heeren Jezus Christus in Nederland. Ik heb mijn volk zoo innig lief en daarom wenschte ik niets liever dan met de krachten, door God mij geschonken, daaronder mede te arbeiden aan de verbreiding der Gereformeerde belijdenis op elk terrein des levens. En toch, het mocht niet zoo zijn. In den aanbiddelijken weg van Gods leidingen werd het mij duidelijk, dat mijn weg naar het land der „pelgrimvaders“ leidde.“

In Amerika was zijn pad niet steeds met rozen bestrooid. Het nam hem tijd om zich in te burgeren. Men verstond elkaar niet steeds in Kalamazoo, en onder de ambtsbroeders achtte hij zich soms als inwonend vreemdeling beschouwd en behandeld, meer dan als wettige zoon des huizes. Hij gevoelde zich niet thuis onder ons destijds. Daar was misverstand in het spel, ook wat het laatste betrof. Doch, hoe het zij, in 1901 meende onze broeder, dat hij in de Reformed Church in Amerika vrij kon ademen. In zijne, op 3 Maart van het bovengenoemd jaar uitgesproken intrarede als bedienaar des Woords van de Geref. Kerk te Middelburg, in den staat Iowa (over Matt. 16:13-19), deelde Ds Fortuin mede, dat zijn niet-thuis gevoelen in de Chr. Ref. Church was „te verklaren uit het nuchtere feit, dat het standpunt der Scheiding noch dogmatisch noch kerkrechtelijk immer het mijne was, noch ooit zijn kan.“

Doch reeds twee jaren later keerde Z.Eerw. met „anende honorable“ tot de Chr. Ref. Church terug en diende eerst de kerk van Hull, Iowa, tot Sept. 1906, en daarna die te Whitinsville in den staat Massachusetts, tot 17 Juli 1921, toen hij zegenend afscheid van haar nam, met een predikatie over Jer. 17:16.

Zijn zenuwgestel was vooral bij het begin des jaars zenuwgestel geschokt toen de gade zijner jeugd aan den grijsen dienaar des Woords ontviel, zodat emeriteering noodzakelijk werd. Ds Fortuin bleef echter wonen te midden van zijn Friesche

volk te
hij achte
te bearb
redenen
gen van
leerredn
in 1899
het ge
Eenigh

Schrijv
verzocht
kerkrecht
„forte“
evenzeer
schreef z
al ruim
niet te
houden
toen de
neerlag,
zijn zoor
dochter
naar hui
benauwe
zacht en
ongen st
Calvinist
zijn dooc
heen, gel
had. Een
Ps 89:8
„Gij toe

Uw vrij
Wij gel
vertolkte
gunst de
als we c
park van
een en a
geganen
alsmede
met betu
acht nog

Grand

De „L
Men
onzen tij
legenhel
wat ove
ten wees
de „groc
de jdel
Ook i
grote
allicht e
lijk bij c
liliput-f
woordig
portret
Ook d
„grote“
voor zij
willen in
De gr
op gegev

Hoo
„Een
gehad
met m
ren v
taak“
zal do
tot mij
interes
Hoe
zeer g
heden
dus m
lezen
houden
doeling
gen te
Met

De N
„klein v
aard var
we et os
Prof. K
blad“ ovc
Hem is
een man
zoo mens
veel op
groot vo

Ds Y.
Geref. K
groet de

En in
te trekk
met 't
hoeveel
heb ze
onder al

De N
„klein v
aard var
we et os
Prof. K
blad“ ovc
Hem is
een man
zoo mens
veel op
groot vo

Ds Y.
Geref. K
groet de

En in
te trekk
met 't
hoeveel
heb ze
onder al

De N
„klein v
aard var
we et os
Prof. K
blad“ ovc
Hem is
een man
zoo mens
veel op
groot vo

Ds Y.
Geref. K
groet de

En in
te trekk
met 't
hoeveel
heb ze
onder al

De N
„klein v
aard var
we et os
Prof. K
blad“ ovc
Hem is
een man
zoo mens
veel op
groot vo